

Români din toate țările, uniți-vă în cuget și simțiri !

EUROPA ȘI NEAMUL ROMANESC

Noembrie 1978. Anul VII, Nr. 77

FOAIA MISCARII ROMÂNE PENTRU UNITATEA EUROPEI

1 Decembrie 1918

— LA 60 DE ANI DE LA UNIREA CEA MARE —

În urmă cu 2050 de ani, regiunile cele mai dezvoltate și mai bogate ale Daciei s-au unit într-o formație politică de tip statal sub cârmuirea lui Burebista (70-44). Imperiul lui Burebista, prima organizație statală bine conturată a Daco-carpo-geților, între cele mai puternice din acea epocă, preocupase și pe marele Iuliu Cesar, care avusese în plan un război contra acestora. Înlăturarea de la tron, prin violență, a lui Burebista (uniunile regionale de triburi nu atinseseră nivelul conștiinței unei unități din care cauză s-au răzvrătit împotriva "centralizării monarhice") va duce la destrămarea imperiului. Va trece mai bine de un secol până ce Dacia va fi reunită, sub sceptrul marelui Decebal. Din nou, puternica Dacie va trezi preocupările imperiului roman. Destinul va duce la înfrângerea ei de către Traian dar, prin procesul colonizării se va realiza o "romanizare", proces care este cunoscut în istoria noastră națională ca un act constructiv, un act de sudură daco-romană: s-a născut poporul român. Reorganizarea statală română va întârzia să se cristalizeze din cauza ocupației romane și apoi a nenumăratelor valuri de popoare migratoare care au traversat și prădat teritoriul vechii Dacia Felix aproape un mileniu.

Istoria modernă a Românilor va începe prin luptele contra ultimilor năvălitori asiatici, Tătarii și Ungurii, determinând knezatele valahe să se unească — pentru supraviețuire — în formațiuni statale. Astfel apar pe harta Europei Principatele Române.

Anii 1601, 1859 și în fine 1918 vor da-nui pe veci în istoria poporului român ca *anii unirii*, anii organizării unitare statale.

Anul 1918, anul împlinirii visului de unire a tuturor Românilor, va înscrie cu litere de aur în calendarul său datele de 27 martie și 11 noembrie, unirea Basarabiei, respectiv a Bucovinei, având să se încheie cu actul *Unirii celei Mari de la 1 decembrie, unirea Transilvaniei*.

La 1 decembrie 1918 s-a realizat la Alba Iulia, în prezența a 100 mii de participanți români din toate regiunile țării "proclamarea cu o inimă și un glas a unirii tuturor Românilor cu România".

De aceea, *la cea de a 60-a aniversare de la Marea Unire**) Românii de pretutindeni se unesc — în cuget și simțiri — pentru cinstirea celor care au luptat și au reușit să ducă la îndeplinire visul milenar al neamului nostru: *crearea primului stat unitar independent, România*.

EUROPAEUS

*) În aceste zile a ieșit de sub tipar o lucrare: "Revista Fundației Drăgan" (320 pag.) trarând tema Mării Uniri. Doritorii o pot solicita gratuit (ENR)

NOUL PAPĂ IOAN PAUL II

de Nicolae Baci

Alegerea fiului de muncitor din satul Wadowice, de lângă Cracovia - Cardinalul Karol Wojtyła - ca nou Papă a surprins și stupefiat întreaga lume, din două motive: era pentru prima dată, de 455 ani, că noul Papă nu era un italian și faptul că el venea din spatele Cortinei de Fier, din Polonia.

Este curios cum de la omul de pe stradă, la frunzașii politici, eclesiști și la gazetari, *nimeni* nu a protestat contra calificării de "surpriză" a acestei alegeri afirmând și justificând că această alegere era *naturală - logică - imperioasă* și de mult *așteptată*.

De ce o surpriză? De ce o surpriză "stupefiantă"?

Că noul Papă nu e un italian?

Dar prin vocația ei *universală*, prin credința ei propagată - fără și peste frontiere - Biserica Catolică poate și *trebuie* să aleagă ca Papă pe orice alt național, dacă întrunește calitățile cerute, dacă e "calificat".

Monopolul papal italian a fost rupt nu prin "manevre" de culise și meschinării electorale ci *deliberat* și *curajos*.

Monopolul papal italian era justificat în trecut, de tradiție, de autoritatea enormă spirituală și religioasă a Papei și a "*Vaticanului*" și influența ei în întreaga lume.

Dar lucrurile s-au schimbat. Autoritatea papilor a diminuat, treptat, treptat, din vina sau slăbiciunea lor. Biserica Catolică - ca și toate celelalte Biserici - trece printr-o criză de credință, de credibilitate și autoritate, care impuneau *soluții noi, îndrăznețe și urgente*.

Când 40% din populația Italiei (patria catolicismului) votează pentru Karl Marx, în fața Altarului Sfântului Petru; când un Papă nu mai poate ieși pe străzile Romei fără o divizie de tancuri și în mașină blindată, de frica "*brigăzilor roșii*", era *firesc, imperios* și *urgent*, ca cei 111 cardinali, reprezentând cele 750 milioane de catolici, să se întrebe, în Capella Sixtină: până când? și "Ce e de făcut?"

Căutând în sânul Bisericii, ei au găsit printre ei un om calificat să le fie șef, să fie Papă: pe Cardinalul Wojtyła. Tânăr și sănătos, de 58 de ani, ca să asigure o domnie *lungă și sigură*, mai ales după tragica moar-

te a Papei Ioan Paul I, asupra morții căruia au circulat tot felul de zvonuri, afirmându-se că ar fi fost asasinat.

Un om modest dar demn, de o credință profundă și pioasă, intelectual de vastă cultură, dar și un păstor, un șef, un organizator.

Originea lui poloneză, un obstacol? Un obstacol pentru că el vine din spatele Cortinei de Fier?

Cum ar fi putut cei 111 cardinali să îndrăznească să gândească astfel? Polonia este astăzi o țară catolică, 95% din întreaga ei populație, în care, cu toate persecuțiile (sau poate tocmai din cauza lor). Biserica Catolică e cea mai pioasă, cea mai fermă, cea mai unită. Polonia are astăzi - după 32 de ani de teroare marxisto-rusă - 26.000 de preoți și 30.000 de călugări și călugărițe, adică *dublu* față de 1939. Cu toată interzicerea predării religiei în școli, Biserica Catolică poloneză are astăzi peste 20.000 de "școli parohiale". Bisericele sunt arhipline de *tineret*. Biserica joacă un rol capital în viața de fiecare zi a fiecărui polonez, fie privată, fie intelectuală, fie politică, cu toată existența unui regim marxist de 32 de ani.

Ce țară se poate mândri cu o atare situație? fie din spatele Cortinei de Fier, fie mai ales din acest Occident decadent și inconștient?

Războiul rece al Bisericii, al credinței.

Cu o întârziere regretabilă cei 111 cardinali, în Capella Sixtină a lui Michel-Angello, au înțeles că Biserica se afla în război, un "*război rece*", dur și continuu, cu ideologia marxist-leninistă, ce ataca fundațiile credinței și Bisericii cu tancuri, cu ruble, cu propagandă, călărind pe calul imperialismului pan-slav.

Și au ales un Papă nou, venit din Polonia; din Polonia catolică, milenară, din Polonia lui Ioan Sobieski, apărătorul creștinătății, salvatorul Europei, prin înfrângerea Turcilor la porțile Vienei, în 1683.

Conclavul a ales Papă, un *Polonez*, ce știe că patria lui a fost mutilată și însângeraată, pentru a patra oară, în 1944, de nesă-

țioasa Rusie.

Conclavul a ales Papă un fiu de *muncitor*, pentru a arăta că regimurile comuniste nu au privilegiul "promovării sociale" a oamenilor muncii și, că în fața lui Dumnezeu, oamenii sunt egali și au șanse egale, fără ura sau lupta de clasă.

Cei 111 Cardinali au ales ca Papă un Cardinal *polonez*, care a trăit întreaga tragedie a Bisericii Catolice din Polonia, a secondat pe marele - pe sfântul - Cardinal Primat, Wyszyński, în lupta lui de fiecare zi cu dictatura comunistă și presiunea rusească, ajutându-l nu numai să apere Biserica, dar să o facă *prima și incontestată* putere în stat, de care și regimul comunist, și Moscova au trebuit să țină seama.

Intr-adevăr, în timp ce în Iugoslavia Cardinalul Stepfanic era condamnat, în timp ce în Ungaria Cardinalul Mindtzensy (atât de ignobil primit la Roma, după eliberarea sa: citește Memoriile sale) a fost expulzat, Cardinalul Wyszyński a ținut piept cu curaj și demnitate celor 11 divizii sovietice ce se aflau în Polonia ca și în țregului regim comunist polonez. Nici Moscova nici guvernării comuniști polonezi nu au îndrăznit să se atingă de el, de Biserică. Persecuții da: infame, nedrepte și lașe. Dar Biserica a ieșit mărită și poporul polonez - ca un zid de credință și voință națională - a stat, ca un singur credincios și un singur patriot, în spatele *adevăratului* șef al Poloniei, Primatul Cardinal Wyszyński.

Mâna lui dreaptă, fiul lui spiritual, urmașul lui, Karol Wojtyła, a fost alături de el, în prima linie, în prima tranșee.

Alegerea Cardinalului Wojtyła este alegerea indirectă, ca Papă, a Cardinalului Primat Wyszyński — care, la vârsta de 78 de ani, nu mai putea să fie un "candidat".

Alegerea Cardinalului Wojtyła e un omagiu adus șefului său, omagiul adus poporului polonez ferm, demn și catolic, ca și un omagiu indirect, dar categoric, adus "Bisericii tăcerii", din spatele Cortinei de Fier.

"Omagiile" sunt agreabile, dar cu ele nu se câștigă războaie. Trebuie și *altceva*, trebuie un *om nou*, cu o *politică nouă, imaginativă, spectaculară și curajoasă*.

Trădarea creștinătății la Yalta

Așa cum am scris-o în nenumărate rânduri, în acești 30 de ani de exil, trădarea de

la Yalta din 1945, vânzarea a jumătate din Europa, a fost pregătită, promisă și aranjată de Roosevelt, încă din februarie 1943.

Am în față, acum când scriu, Memoriile Cardinalului american Spellman — publicate de "Doubleday" în 1955 — și mă cutremur recitându-le.

Era în 2 septembrie 1943 când, într-o întrevvedere de două ore la Casa Albă, Roosevelt i-a spus (citez din cartea lui la pagina 223):

Are de gând să facă o înțelegere între cei "Patru mari". *In consecință* planeta va fi împărțită în zone de influență: China primește Orientul Indepărtat; USA, Pacificul; Anglia și Rusia, Europa și Africa. Dar cum Marea Britanie are interese primordiale în colonii, este de presupus că Rușii vor domina Europa. Dar Președintele "spera" — cu toate că s-ar putea să fie "iluzii goale" (wishful thinkings) — ca comportarea Rușilor în Europa să nu fie prea dură (harsh).

Ce face prea-cinstitul Cardinal Spellman în fața acestei halucinante decizii a Președintelui său? Ce face acest catolic când aude că întreagă Europa catolică va fi dată pe mâna barbarilor moscoviți? Nimic, sau chiar mai rău: îi trimite lui Roosevelt o scrisoare de mulțumire pentru dineu...

Oare acest Cardinal — care era uman, credincios și *anticomunist convins* — trebuia să stea cu brațele încrucișate, când întreagă Biserica Catolică era amenințată de moarte, ca pe vremea lui Attila sau a lui Ghinghiskhan?

Nu trebuia el să *informeze* pe Papă și întreaga lume de asasinatul Europei și al creștinătății ce se prepara la Casa Albă? Nu trebuia să denunțe poporului american demntul proiect al președintelui lor?

"Popoarele Europei (ale întregii Europe, n.n.) vor trebui, fără discuție, să *îndure dominația rusească*, în speranța că în zece ori douăzeci de ani vor putea să se acomodeze cu Rușii", i-a spus Roosevelt Cardinalului Spellman.

Ce i-a răspuns acesta, când a fost vorba de împărțirea Poloniei: "Dar decizia Dv. nu poate transforma Polonia în pământ rusec, fără să deportezi poporul polonez. Este imoral să desrădăcinezi populația în acest fel, luându-le casele, bisericile și cimitirele" (pag.246). Bine i-a răspuns Cardinalul Președintelui Roosevelt.

Dar ce a făcut el să-și apere Biserica,

biserica lui catolică? A pus el mâna pe bici — ca Iisus, să izgonească pe Roosevelt de la Casa Albă? chemând poporul american, acest generos și cinstit popor — cu nimic responsabil de tragedia ce se pregătea — la luptă pentru apărarea creștinătății (ca să ne referim numai la această latură a dramei)? Nu.

Nu a făcut-o nici el, nici Papa de la Roma, nici Cardinalii. Biserica Catolică a tăcut. Rușii au năvălit în Europa, au pângărit bisericile, au întemnițat pe slujitorii ei, au jefuit și jefuiesc. Zonele de influență le permitea să o facă, iar Biserica Catolică, cu imensa ei putere nu a știut să se apere; războiul hoardelor rusești contra Bisericii lui Cristos este pe punctul de a fi câștigat de ele. Trebuia ca cineva — un Papă nou — să strige: *destul!*

O sfidare Cremlinului ?

Scriind cele de mai sus, eu nu vreau să diminuez cu nimic suferințele și demnitățile arătate de atâția preoți catolici și ortodocși. Prin cele 12 pușcării comuniste prin care am trecut, am fost împreună cu ei. Multora le cunosc curajul și sacrificiul, mai ales al preoților catolici, care au strâns mai bine rândurile decât cei ortodocși. Vreau însă să subliniez că *Vaticanul, capul Bisericii Catolice, Papa*, nu a făcut ceea ce trebuia să facă. El a denunțat — diplomatic — marxismul și totalitarismul comunist, *dar el nu a denunțat de la pupitru, de la Altar, de pe balconul Bisericii Sfântului Petru din Roma, și prin intermediul tuturor preoților catolici din întreaga lume, acordul de la Yalta. Acest lucru trebuia denunțat întâi poporului american: trădarea creștinătății de la Yalta. Poporul american care n-a știut nimic nu ar fi tolerat-o și ar fi forțat guvernul său să denunțe aceste acorduri. În locul unei atari politici de ofensivă contra cauzelor trădării creștinătății de la Yalta, Vaticanul a jucat un rol activ în trădarea Europei de la Helsinki, semnând și el consfințirea criminalelor zone de influență.*

În fața acestei politici de slăbiciune, de "détente", în care Biserica Catolică a pierdut fără să câștige nimic, era firesc ca cei 111 Cardinali să-și pună întrebarea: până când?

"*Liberalizarea*" Bisericilor din spatele Cortinei de Fier nu a fost fructul politicii de forță a Vaticanului, ci *meritul* credincioșilor

"*Bisericii tăcerii*" care au *forțat*, prin credința lor nestrămutată, o politică de liberalizare, care convenea guvernelor comuniste, ce aveau nevoie de liniște. Cine a intervenit — și cum — să le apere credința? Ai lor de acasă, din țara lor, de pe glia lor.

Cine a venit în ajutorul lui Ștefan cel Mare, apărătorul creștinătății contra Turcilor? Nimeni. Papa? I-a trimis niște bani, pe care i-a furat regele Ungariei. Mircea cel Bătrân? Mihai Viteazul? Au luptat singuri și au murit singuri, ca atâți eroi ai neamului românesc. A intervenit cineva să-l apere pe Constantin Brâncoveanu?

Cât de actuală este una din cărțile marelui nostru scriitor, Vintilă Horia, asupra tragediei domnitorilor noștri, apărători ai creștinătății, și asupra indiferenței Romei și a Occidentului în fața genocidului religios și material al poporului român. Se mai miră cineva că, pe patul de moarte, Ștefan cel Mare a lăsat ca testament politic fiului său Bogdan, să se înțeleagă cu Turcii?

Ce a făcut Biserica Catolică, Romă, Occidentul să apere credința și pe cei exterminați și persecutați de urgia imperialismului rusesc? Nimic.

Un nou Papă — o nouă politică.

Iată de ce catolici, ortodocși, întregă lumea creștină, chiar și Evreii, privesc cu speranță spre noul Papă.

Cunoscând — prin intermediul propriului corp și suflet — regimul comunist la lucru, noul Papă nu se va putea lăsa înșelat de vorbe, de "slogane" ca *destinderea*, sau de alte prostii. El știe că cu Rușii nu se poate sta de vorbă decât ci biciul în mână, dintr-o poziție de forță. Când stai cu dracul la masă îți trebuie o lingură *lungă*, e un proverb polonez și românesc. Noul Papă îl cunoaște.

El știe că Biserica e în criză, într-o criză mortală; că singura speranță e o politică *nouă*, de mobilizare a întregii creștinătăți în fața imperialismului expansionist, anti-Christ al Moscovei. El știe că prin simpla lui alegere, popoarele din spatele Cortinei de Fier, toate popoarele — chiar și ortodocșii din Rusia — au fost electrificate, fulgerate, cum sunt "stigmatetele" sfinților pe icoane. Credincioșii din spatele Cortinei de Fier speră, speră în eliberare, în mai bine. Speră și cred în noul Papă.

(urmare în pag.7)

ROMÂNII CATOLICI ȘI "EXILUL ROMÂNESC"

(urmare și sfârșit)

Când la sfârșitul lui mai 1956 ei au cântat la vécernie în catedrala maghiară din Alba Iulia românește cântecul "O Marie, o prea dulce Mamă, România e sub scutul tău", compus de P. Constantin Hausner, cetățean român de origine germană ca și P.H.Menges, Ungurii s-au înfuriat ieșindu-și din fire pentru că s-a putut cânta așa ceva la Alba Iulia "inima Ungariei". De pe masa unui seminarist român au rupt harta României care, se înțelege, cuprindea Transilvania. Ai noștri însă știau că se află în România, totuși au trebuit să plece, "au fost țipați afară" din Institutul Teologic din Alba Iulia și lăsați pe drumuri. Asta s-a întâmplat în România în 1956.

Din mila lui Dumnezeu însă și pentru rugăciunile Preacuratei, la 24 septembrie 1956, când, după calendarul liturgic român, se sărbătorește Fecioara Maria, Răscumpărătoarea prizonierilor, s-a redeschis seminarul teologic romano-catolic de Iași, ca secție românească a Institutului teologic maghiar de Alba Iulia, la ordinul tovarășului Bodnăraș, rugat de Monseniorul Petru Pleșca, Ordinarul Substitut al Diocesei catolice de Iași.

În loc să i se dea dreptul de a fi independent, seminarul român catolic de Iași e pus de comuniștii români în dependență de Unguri. Ce bravură românească! O aprobă și Românii ortodocși? Nu e o trădare, o nedreptate care trebuie reparată, dând seminarului catolic din Iași independența ce i se cuvine ca seminar teologic românesc?

La Departamentul Cultelor din București sunt vreo 4-5 funcționari maghiari care inspectează des seminarul român din Iași. Vrea să zică, în România Românii sunt inspectați de Unguri. E just? Pare a fi de necrezut, dar e realitate. Până când?

La Alba Iulia sunt doi episcopi romano-catolici maghiari, recunoscuți de guvernul comunist de la București.

Episcopia română catolică de Iași nu are episcop din 29 iunie 1949, când a fost arestat și deportat ultimul episcop Mons. Anton Durcovici, mort în închisoarea din Sighetul Marmăției.

Episcopul român Petru Pleșca, consacrat la Roma în 1965, cu consimțământul

guvernului din București, n-a fost recunoscut ca episcop de Iași, când după consacrare s-a întors în țară. El a murit la 19 martie 1977.

Episcopia catolică de București e vacanță din 17.II.1951, când a fost arestat episcopul Iosif Schubert, mort la München în Vinerea Mare la 4.IV.1969 și înmormântat de cardinalul Iulius Döpfner în cripta domului Maicii Domnului din München.

Vrea să zică, comuniștii români se îngrijesc de Ungurii catolici din România, dar de Românii romano-și greco-catolici nu le pasă. E de notat că comuniștii români sunt și ei ortodocși, sau au fost cel puțin. Este acesta patriotism românesc și ortodox?

În urma cutremurului din 4 martie 1977 "Caritatea" din țările catolice libere a colectat ajutoare masive pentru România, de care însă seminarul român catolic din Iași, grav avariat de cutremur, nu a beneficiat și nici nu a primit aprobarea guvernului pentru a se face reparațiile necesare. Seminarul ar trebui reclădit din temelie. E un institut românesc.

După reforma liturgică, Ungurii din Transilvania fac Liturgia în limba maghiară. Trăind ei în România, unde mai sunt și Români și încă mulți, ba chiar majoritatea, în bisericile maghiare din Transilvania în zilele de duminică și sărbătoare, dat fiind că se celebrează mai multe liturghii, cel puțin una din ele Ungurii ar putea-o celebra în limba română. Nu vor ei, sau cine-i oprește? Guvernul român, sau Biserica oficială română ortodoxă, sau și guvernul și Biserica ortodoxă? Este acesta patriotism comunist și ortodox românesc?

La 23 iulie 1977, ora 17-15, Televiziunea germană a proiectat un reportaj asupra Bisericii ortodoxe, catolice și protestante din România. A fost interviewat, la Institutul teologic de Alba Iulia, episcopul auxiliar Jakob Antal de Alba Iulia. A vorbit ungurește cu interpret german. P. Francisc Augustin de la Catedrala catolică "Sf.Iosif" din București n-a avut nevoie de interpret, fiindcă știe nemțește. Așteptam acum un interviu în limba română de la seminarul teologic din Iași. Acest interviu n-a avut loc. Pentru ce? Pentru că atât comuniștii cât și ortodocșii

cșii români, cu unele excepții, nu-i văd bine pe catolicii români, fie ei romano-, fie greco-catolici și ar vrea ca ei să dispară. Spre binele cui? Al Românilor, sau spre bucuria dușmanilor României care vor ca România, ca națiune, să dispară?

Care este situația Bisericii ortodoxe din Basarabia, Transnistria și Bucovina de Nord? Mai este ea românească? În ce măsură? Ce face Patriarhia ortodoxă de la București pentru a o salva?

Și oare ar fi așa de rău dacă toți Români ar fi catolici? Răspunsul ni-l dă M. Eminescu, citat de E. Lovinescu în Istoria civilizației române moderne, I, p.8-10: "Toate popoarele care posedă o înaltă civilizație astăzi, dacă nu sunt, au fost mult timp măcar catolice".

Și cum a fost cu ortodoxia în trecut? Iată răspunsul:

"S-a zis și se repetă foarte des că biserica și legea creștină ne-a scăpat neamul și țara de pieire. Iată un lucru afirmat de toți dar prea puțin controlat. Cu tot atâta drept cuvânt se poate afirma că legea creștină, biserica noastră, duse neamul românesc, în mai multe rânduri, la marginea pierzării.... În lumea pământească, legea creștină putea să ne dea pradă slavismului de la chiar începutul înființării noastre naționale, după cum era s-o facă mai târziu, pe la sfârșitul veacului al XVIII-lea și începutul celui al XIX-lea. Slavismul bulgar sau moscovit stătu gata, în două rânduri să ne înghită, mulțumită bisericii ortodoxe ce aveam comun cu el. Iar dreptcredințorii din Levant și din Fanar, îmbrăcați în odăjdii perfide, desbrăcară mănăstirile și pe țărani de țarinile lor bogate. Dacă neamul nostru se păstră și

scăpă, nu fu prin, ci peste biserică..." (Drăghicescu, *Din Psihologia poporului român*, p.357-8, în *Legea Strămoșească* de N.V.Pantea).

Prin catolicism ortodoxia n-are nimic de pierdut, ci numai de câștigat. Un ortodox care se face catolic nu se leapădă de credința sa, ci numai o corectează și o completează. El nu trebuie botezat din nou, ci e suficient să facă o mărturisire de credință în una, sfântă, catolică și apostolică Biserică, după cerințele Conciliului ecumenic de la Nicea din 325, recunoscut și de Biserica ortodoxă.

Papa Paul al VI-lea nu era un dușman; ci un mare prieten al Românilor. Acum câțiva ani, pe o copilă dintr-un grup de pelerini unguri din Transilvania, care i-a oferit un buchet de flori, a întrebat-o cum se spune floare pe românește. Copila s-a înroșit, fiindcă nu știa. A intervenit episcopul auxiliar de Alba Iulia, conducătorul pelerinajului, dând explicație că ei sunt Unguri. Papa s-a mirat că nu știau românește, deși trăiesc în România.

Cu altă ocazie Papa Paul al VI-lea a spus pelerinilor unguri din Transilvania să ducă salutul său tuturor Românilor.

Anul trecut am comemorat Centenarul Independenței României (1877-1977), pentru care la Grivița, la Plevna, Smârdan, Răhova și pe alte fronturi au luptat și au murit și catolicii români moldoveni, pe care ortodocșii, care se trag din greci și slavi, pe nedrept îi numesc ceangăi, Ei sunt români.

Veniți, frați, să-ntindem hora,
din unirea tuturoră,
hora cea de mândre fapte
ca la șaptezeci și șapte!

Roma, de sub Columna lui Traian și Statuia Sfântului Petru din vârful ei, la 24 ianuarie 1978

P.PETRU CADARU

P.S. În martie a.c. am aflat că la Iași s-a primit aprobarea refacerii și măririi Seminarului catolic și lucrările au început.

La 10 aprilie a.c. am aflat că Sf. Scaun a numit Ordinar Substituit de Iași pe P.Petru Gherghel. El nu e episcop, ci numai locțiitor de episcop. Candidații la preoție de la Iași, pentru a primi sfințirea preoțească, trebuie să meargă la Alba Iulia. Deci până când guvernul român de la București nu va aproba ca la Iași să fie numit un episcop catolic român, cum era înainte de regimul comunist, episcopia română de Iași rămâne dependentă de episcopia maghiară de Alba Iulia.

PENTRU DOCUMENTARE

In *Istoria Românilor* din 1937 a lui Ioan Lupaș, la pagina 41 putem citi:

Profesorul de istorie de la Universitatea din Budapesta, Francisc Eckard, publicând în 1934 o carte de istorie a Ungariei a avut bărbăția să mărturisească:

“descălecătorii lui Arpad nu au populat întreagă Ungaria de odinioară, ci pământul stăpânit de ei era aproape acelaș cu pământul, la care au fost scăzute granițele Ungariei, cu o mie de ani mai târziu, prin cuprinsul Tratatului de la Trianon”.

* * *

“Conferința de la Erfurt (1808): Napoleon autorizează pe Alexandru I să anexeze cele două principate române. In scurt timp izbucnește războiul dintre Franța și Rusia. Alexandru având nevoie de trupele sale de la Dunăre propune pace Turcilor....

Tratatul din 28 mai 1812: Turcia renunță la Basarabia. Turcii nu aveau dreptul să cedeze ceea ce nu le aparținea, căci Sublima Poartă nu a avut niciodată suveranitate asupra țărilor române.”

(Karl Marx — Manuscrise inedite)

NOUL PAPĂ... (din pag.4)

Dacă noul Papă a anunțat reforme și intenția lui de a milita pentru mai multă dreptate și justiție socială în Occident, așteptăm ca el să ia conducerea unei cruciade morale pentru eliberarea țărilor din spațiile Cortinei de Fier. Alături de Președintele Carter, acest om moral și credincios (o fi fost și consilierul său politic, polonezul și catolicul Zbigniew Brzezinski printre cei 111 Cardinali din Capella Sixtină?), noul Papă, trebuie să ia inițiativa unei politici *active*,

ofensive, pe toate fronturile, pentru eliberarea credincioșilor catolici, ortodocși, etc. de tirania rusească. Cu răbdare și perseverență, cu curaj și abilitate, o *nouă cruciadă a creștinătății* trebuie inițiată și condusă. Biserica este cel mai bun aliat — cel mai important (existența neamului românesc a dovedit-o) — în recăștigarea independenței naționale, a eliberării popoarelor robite la Yalta.

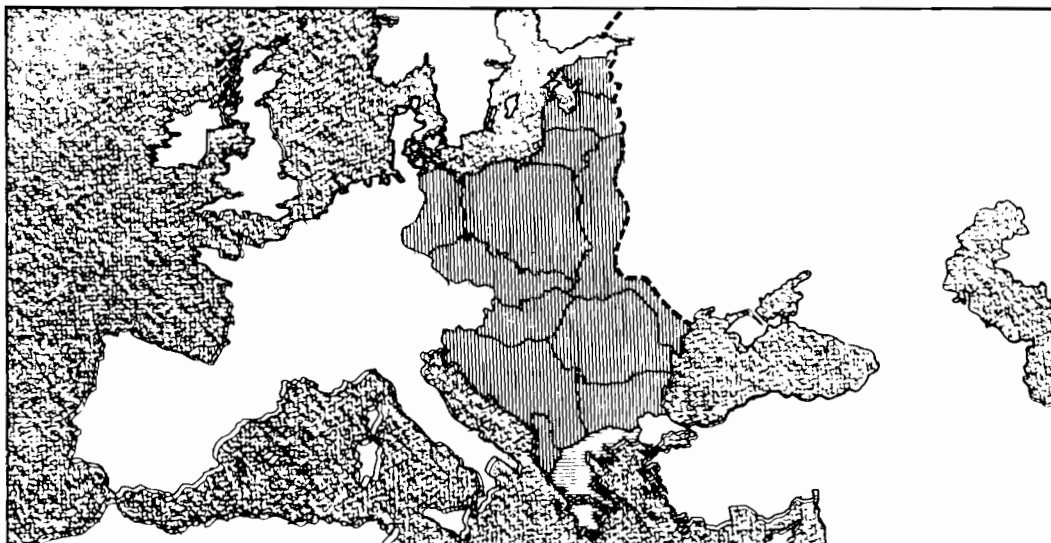
Preoți, cu Crucea-n frunte
Căci oastea e creștină !

NICOLAE BACIU

Cum este bine cunoscut, a fost reactivată o rușinoasă campanie de propagandă împotriva României pe tema unui pretins tratament diferențiat pe care țara noastră l-ar rezerva minorității maghiare din Transilvania. In scopul informării opiniei publice externe asupra situației reale privind această minoritate am procurat un număr de exemplare din unele publicații în limba română, engleză și franceză care clarifică și documentează pe cei interesați.

Cititorii noștri sunt rugați a ne semnala nume și adrese complete ale unor personalități locale din lumea politică, culturală sau informațională ce socotesc oportun a fi informate asupra acestui argument și cărora suntem în măsură a le trimite în mod gratuit aceste publicații.

M.R.U.E.
Via Larga Nr. 11 Milano - Italia

Moscova, 7 octombrie 1944

"Momentul era potrivit pentru a trata, așa că am spus: "Să aranjăm treburile noastre în Balcani. Armatele voastre sunt în România și în Bulgaria. Noi avem acolo interese, misiuni, agenți. Între noi nu trebuie să existe neînțelegeri pentru lucruri mărunte.

Cât privește Anglia și Rusia, ați fi de acord - l-am întrebat pe Stalin - ca voi să aveți o dominație de 90% asupra României, noi să avem 90% în Grecia și "fifty-fifty" cu voi în Jugoslavia?" În timp ce se traduceau cele de mai sus, am scris pe o jumătate de foaie de hârtie:

România: Rusia ia 90%
cealalți iau 10%
Grecia: Marea Britanie (de acord cu Statele Unite) ia 90%
Rusia ia 10%
Jugoslavia și Ungaria: 50% - 50%
Bulgaria: Rusia ia 75%
cealalți 25%

Am împins foaia de hârtie spre Stalin (care ascultase între timp traducerea). Urmă o scurtă pauză. Apoi mareșalul luă un creion albastru, scris "văzut" pe foaie și mi-o restituî. Totul a durat doar o clipă: cât îți trebuie să te așezi pe un scaun... La sfârșit i-am spus: "Oare n-o să ne considere lumea cinici când se va afla că noi am luat la rezeală aceste decizii atât de grave pentru milioane de oameni? Hai să ardem foaia!"

"Nu. Păstrați-o!" spuse Stalin. Și așa făcui."

Winston Churchill

"Cel de-al doilea război mondial"

- Memorii -

SUMARUL

<i>Europaëus</i> : 1 Decembrie 1918 — La a 60-a aniversare	1
<i>Nicolae Baciu</i> : Noul Papă Ioan Paul II	2
<i>P. Petru Cadaru</i> : Români catolici și "Exilul Românesc"	5
* * * Pentru documentare	7
Supliment	
* * * In legătură cu "Who's who des revenants"	

ÎN LEGĂTURĂ CU "WHO'S WHO DES REVENANTS"

În legătură cu articolul "*Who's who des revenants*"; apărut în mai 1977 în ENR de care am mai avut ocazia să ne ocupăm, publicăm în acest supliment întregul dosar.

Pentru cei care continuă să agite apele ținem să precizăm că dl. J.C.Drăgan a luat cunoștință de acel articol abia la 21 iunie 1977 de la dl. Răuță, la Viena. Dl. Drăgan lipsise - ca de obicei — aproape două luni din Italia și deci nu era în măsură să cunoască conținutul buletinelor publicate în acea perioadă.

Precizăm de la bun început că articolul incriminat a parvenit la redacția noastră însoțit de următoarea scrisoare a d-lui Titus:

24 aprilie 1977

Mult stimate Domnule Doctor Dejica,

Vă trimit alăturat manuscrisul intitulat *Who's who des revenants de l'Europe Libre*. Se dorește să fie publicat de urgență. Din păcate eu nu pot face acest lucru căci nici PANOPTICUM PRESS nici REMINDER nu sunt angajate în politica românească de exil. În discuțiile mele cu cei ce doresc publicarea acestei broșuri pe numele Trandafir FILIPESCU, am căzut de acord să facem apel la dl. Drăgan. Editarea Neamului Românesc precum și participarea d-lui Drăgan în discuțiile de emigrație românească ar justifica publicarea broșurei de către foaia "Europa și Neamul Românesc".

Adresez manuscrisul dv. căci nu știu pe unde dl. Drăgan s-ar găsi și riscă astfel să rămână nedeschis. M-am gândit că adresându-l dvs. ați putea poate contacta pe dl. Drăgan și aranja publicarea broșurei cât mai repede.

V-ași fi foarte recunoscător dacă ați putea să mă informați cât mai repede de primirea manuscrisului și poate de eventualele perspective imediate de publicare.

Cu omagiile mele Doamnei și sentimentele noastre dv. amândurora,

C.M.Titus

P.S. Titlul l-am schimbat în *Who's who des revenants*

Indignat de publicarea articolului dl. Drăgan a telefonat d-lui Titus protestând cu toată energia, iar acesta l-a lăsat să înțeleagă că primise textul de la București.

Ca urmare dl. Drăgan a întreprins imediat cercetări în România pentru a stabili cine este autorul rău intenționat. Din indicațiile date de dl. Titus reieșise că în spatele numelui Trandafir Filipescu s-ar ascunde de fapt un oarecare domn Afrim, consilier la Ministerul de Externe de la București. Dl. Drăgan a discutat și a protestat în legătură cu aceasta față de ministrul de externe George Macovescu, care a promis că va face o anchetă. A luat de asemenea contact și cu alte persoane cu funcții de răspundere în Ministerul de Externe, dar în cele din urmă rezultatul a fost negativ: nimeni nu știa nimic de articol și de autorul lui.

Dl. Drăgan l-a informat pe dl. Titus de rezultatele acestor cercetări făcute la București întrebându-l totodată dacă nu cumva era chiar dânsul autorul articolului. Iată în acest sens scrisoarea pe care i-a adresat-o la 20 iunie 1978:

Mr C.Michael-Titus
44, Howard Road
UPMINSTER RM14 2UF

Milan, 20th June 1978

Dear Mr. Titus,

Coming back only now to Milan, I acknowledge receipt of your letter dated 4th inst.

I have to inform you that I did not answered to your calls as, through the article you sent last year to Dr.Dejica, you caused me an impossible unpleasant situation, cancelling the aims and efforts of the "Europa și Neamul Românesc" vis-à-vis of Romanians. I consider that you had not to send us such an article!

Please note that we are neither an organ of the Communist Party of Bucarest nor of the Socialist Republic of Romania. We are an independent and autonomous publication interested in the life of Romanian nation in the frame of Europe.

Till now, it has not been discovered who is this Counsellor Afrim of the Ministry of Foreign Affaires, in spite of promises of Minister Macovescu. Should I believe then that you are personally the author of this article?

I thank you for the last publication you sent us in Milan.

Very sincerely yours,
BULLETIN EUROPEEN
Prof.Dr.J.C.Dragan

La aceasta raspunde dl.Titus:

5th July, 1978

Dr.J.C.Dragan,
"Bulletin Européen",
Via Larga 11 Milan-Italy

Dear Dr.Dragan,

I am in receipt of your letter of 20th June, for which I am sorry to be unable to thank you, for its tone is, to say the least, ungentlemanly. However, since English is not your usual language, I attribute a great deal of its tone to your impossibility to assess the exact gravity of this tone and the words used.

I am always addressed as *Doctor*, not *Mr.*, and I notice that you ignored this usual courtesy. Had it not been for those years of work for the "Bulletin Européen" in quite a gracious capacity, and the impression that you were at that time my friend, I do not think your present letter would deserve much attention nor the trouble of a reply. As you have never tried to discuss the matter with me, but have done so almost all over Europe with all the residue of Romania of yesteryear, I think some precisions should be given to you, supposing your intention in this matter may be honest.

1. One must have a very naive political imagination to accept that a man in my position could have personal and direct access to Romanian files which show the judicial past of those wrecks involved in the article, which seems to have upset you so much. Someone able to give me such information, and a very trustworthy person, must exist somewhere. And one must be doubly naive to imagine that a Minister would tell you or anyone who is an outsider, the name of such person. Forgive my frankness, but I did not think you so naive.

2. When I sent the article containing truths verified by me, I rang Dr.Dejica, since I could not find you, and asked him to find you wherever you were at that time, and consult you as to the possibility of publishing the article. There, my intervention ended. In fact, to claim more would be to admit that I have some power over your employees, which I have never had and whom I have never known, properly speaking.

Right from the beginning you have committed the mistake of turning against me for the simple gesture of sending a text to one of your publications.

The question of course remains: why send it to your publication? Here is the answer: You are deeply involved in Romanian politics; you are heavily laden with Romanian honours, such as Honorary Professor of I do not know what; you are a member of so many societies and organisations, an author in Romania, and finally now, as was logical, with an official residence in Romania. It was only normal to ask one of your publications to bring to light who these little dogs of the past régimes are who still try to set themselves up in the fantastic posture of "representatives of the Romanians."

When your publication treated Mr.Rațiu as a "pimp" (in Romanian "pește"), I do not think this was either useful or very clean for a publication, apart from the fact that it is not true. You know that I am not a friend of Mr.Rațiu, nor did I try to speak at his gathering as you yourself tried to do, unsuccessfully, but I did not appreciate the "pimp" of your publication. Mr.Rațiu has not brought you to Court because he did not think any of your

publications matters at all, as he himself is in the same position with his sheets of paper.

I was, therefore, rather surprised to hear that you were upset about an article which said only the truth, but you did not notice the "pimp". No doubt "vested interests" can better explain your attitude. In the light of this and of your solid and visible ties with the régime of Romania, I consider that Dr. Dejica rendered you a mighty service by publishing my article, thus showing that you are always prepared to denounce the criminals and impostors who represent only themselves.

Furthermore, it seems that the warning you give as to your publications being the mouthpiece neither of the Communist Party of Bucharest nor of the Socialist Republic of Romania, bears a somewhat ugly implication. Such a denegation coming from you, should be published in better known quarters and above all, should be communicated to the Romanians themselves, who are more often than not embarrassed by your meddling in Romanian politics. Of course, I would not make the mistake or address the insult to Romania to believe your publications are mouthpieces of the Romanian interests, but the honours, title and the residence are Romanian, so these may be misleading to some politically inarticulate people. You do publish in Romania and you do make declarations favourable to the Romanian political régime; the evidence is there, so it would be hard for anyone to understand why you should be upset about an article containing the evidence of a criminal-political record of some enemies of the régime which made you an Honorary Professor, which honoured you in all respects and about whose friendship you boast. What exactly is the matter that you could not tell me, Dr. Dragan, and why try to have me responsible for the publication of an article? I have never denied its paternity. I only said that the evidence was produced to me by a trustworthy person. You have even committed the indiscretion of using the name of the person, the name obtained under the word of honour that it would not be circulated. There is obviously some hidden cause and please, do not associate me with your Romanian dealings, be they on one side or the other of the frontier. I regret to have to say that your warning is fatuous and useless as far as I am concerned.

I would also prefer you to re-think the whole matter and to remember that none of these people mentioned in my article have brought you to Court for libel or defamation, because they know what is said in the article is true. In the light of this, perhaps you would be kind enough to retract your letter and apologise as any civilised man should do when he realises he has made a mistake.

This being the position, I once more deplore your uncalled for letter and I take this opportunity to ask you to instruct your collaborators to send me urgently the manuscript of "The Romanians and their Land" which you undertook with your Romanian friends to publish two years ago. I should also wish all my essays in Romanian on literary criticism to be returned. I have heard that, in spite of my interdiction, you have already published one essay and this again is extremely indelicate. Please arrange, therefore, for me to be in possession of my above-mentioned texts as soon as possible.

Dr. C. Michael-Titus, M. A., F. I. L.

După un interval de 2 luni sosește o nouă scrisoare de la Mihail Titus:

9 septembrie 1978

Dr. J. C. Drăgan,
Fondazione Europea Dragan
Via Larga 11, Milano

Mult stimate Domnule Drăgan,

În numărul din iulie al "Bulletin Européen", am citit cu interes scrisoarea dv. deschisă adresată președintelui Statelor Unite. Departe de mine ideea de a face comentarii pe marginea unei astfel de tentative; ea se califică prin propria ei natură: o acțiune izolată menită să pună în evidență pe semnatarul ei. Nu însă acest lucru mă deranjează pe mine ca fiind cu sânge românesc în vine, ci altceva: în demonstrația dv. făcută pentru atenția binevoitoare a D-lui

Carter, ați citat ca referință de bază propria dv. lucrare "How to become a Hungarian" o lucrare cu un merit discutabil deoarece "naționalizarea" numelor patronimice este și a fost întotdeauna un fenomen aproape inevitabil în toate circumstanțele vieții minorităților etnice de pretutindeni; or, Românii erau o minoritate etnică în ansamblul imperiului Austro-Ungar din acea vreme. Că acest fenomen a fost folosit de Unguri cu scopuri politice de falsă asimilare, aceasta ar constitui materia unui proces pe care foarte puțini juriști și etnologi europeni ar putea să-l mănuiască. Ceea ce m-a uimit însă, a fost faptul că dv. fiind atât de plin de propria muncă, nu v-ați dat seama că pe lângă lucrarea dv. pe care Președintele Carter nu o va citi, mai există una: "In search of cultural genocide" care având nenorocul să fie semnată de mine a fost ignorată de dv. în scrisoarea adresată președintelui Statelor Unite. "In search of Cultural Genocide" a fost piesă la dosarul constituit de către "Subcommittee of Trade" of the "Committee of Ways and Means" al Camerei Reprezentanților a Statelor Unite. Textul este imprimat alături de toate mărturiile pro- și contra, în serialul Nr. 95-33 imprimat de Guvernul Statelor Unite la Washington în 1977....

Politica României în materie de naționalități conlocuitoare, cred că este o politică pozitivă, numai să facă mai puțină propagandă și să lase faptele și realitățile să vorbească. Atitudinea dv. este din contră, negativă: la iredentismul maghiar, credeți că ajutați România răspunzând cu lucrări discutabile din punct de vedere științific și sociologic, de natură a reduce totul la o "ceartă", adică exact ceea ce Rușii și alții doresc în această materie. Cartea dv. despre maghiarizarea numelor românești și a altor nume din imperiul trecut, poate avea valoare informativă, dar nu constituie nici un fel de probă absolută în nici un sens. Ceea ce constituie probă absolută este evidența vieții Maghiarilor din România azi, comparată cu viața altor minorități naționale din Europa de azi, pentru a se ajunge la ceea ce dl. Jorgensen, Președintele FUEN, a scris: "Many minorities and national groups in Western Europe are not treated so well", sau la ceea ce scriitorul maghiar Andras Sütő a scris: "...at the big family table the hands of the mother distribute the bread with the same love to all her children."

Astfel de concluzii nu pot fi trase sau atinse mânuind documente ca acea carte interesantă pe care ați scris-o și pe care Președintele Carter nu o va citi, să fiți sigur.

Încă odată, îmi pare rău că drumurile noastre nu par să se unească, dar pentru că știu că intențiile dv. nu sunt rele la origine, am încercat să vă atrag atenția asupra sensului pozitiv al politicii românești în acest domeniu, căci dacă este așa cum spun eu, atunci eforturile dv. nu ajută la nimic; ele au nevoie să fie co-ordonate cu alte eforturi pozitive și încadrate într-un sistem nu de "apărare" a drepturilor Românilor asupra Transilvaniei: cine este cu adevărat stăpân nu are nevoie să pledeze pentru drepturile lui. Este vorba de afirmarea realităților românești create tuturor naționalităților conlocuitoare, și această afirmare înseamnă fapte, cifre și mai ales prezențe umane cu declarații autentice și participare autentică. Dacă ați fi scris o cârtică de 50 de pagini despre activitatea Casei Petöfy din București, ați fi servit cauza României în acest domeniu de o mie de ori mai bine decât cu impresionantul document care — o repet — se poate discuta din punct de vedere politic, social și istoric.

Cunoscându-mi caracterul de a numi lucrurile pe numele lor adevărat, eu sper că nu-mi veți lua aceste rânduri în nume de rău ci din contră... cine știe...

al dv. cu urări sincere de sănătate și succes,

C.M.Titus

La această scrisoare a urmat răspunsul de mai jos:

Grecia, Kitnos, 21.9.1978

Domnule Profesor Doctor Titus,

Am primit scrisoarea d-tale din 9.9.1978 cu propriile opinii în legătură cu mesajul adresat Președintelui Carter, într-un moment când manifestările maghiare antiromânești au ajuns la paroxism, cu ocazia vizitei Președintelui R.S.R. Atunci el și-a dat seama și a declarat-o ziariștilor, că a neglijat propaganda în străinătate, luarea de poziție și răspunsurile prin atașaii de presă, ca și crearea de relații publice în acest domeniu, din motive de economie. O țară ca și o firmă trebuie să-și facă cunoscută propria imagine în lume, prin

mijloacele de comunicație de masă moderne. Altfel riști să mori cu produsele și cu dreptatea în mână.

Pentru informația și liniștea d-tale, află că "How to become a Hungarian" n-am scris-o eu, ci Simon Telkes, la anul 1898, iar puținele comentarii, redactorii ediției noi.

Opiniile d-tale în materie sunt desuete, ale unui poet care vrea să fie și jurnalist și să creeze zarvă în jurul său, zarvă de care înșiși prietenii nu mai țin seamă. Tehnicile opiniei publice și de comunicație astăzi sunt altele și noi, cei din domeniul acesta specific, pretindem că știm ceva.

Din păcate Ministerul de Externe al RSR nu are, prin ambasade, un serviciu de tăieturi din presa mondială (de necrezut!) și nu e informat de ce se scrie despre România. Guvernul e pasiv. Nu intervine cu nici un răspuns și se știe: cine tace consimte și confirmă, după faimosul principiu de drept. Mai mult, guvernul român e dejucat de Ungurii din partidul din care d-ta însuși ai făcut parte, în așa măsură că au comis cea mai neagră faptă ce va rămâne ca o pată în istorie: maghiarizarea Secuilor și a Românilor, astăzi, în Țara Românească, sub Români! Recensământul din 1977 a sporit artificial numărul Ungurilor de la un milion 400 mii la un milion 700 mii, prin neprevederea coloanei Secuilor! Iar cei un milion 400 mii de așa-ziși Unguri sunt Români cu numele schimbate (vezi Telkes), căci toți Maghiarii veniți în Europa n-au fost decât 70.000. Unio trium nationum a devenit Unio duarum nationum! Guvernul comunist nici până azi nu a instruit ofițerii de stare civilă să scrie actele pe românește. Anul acesta, 1978, i s-a eliberat mamei mele un certificat de căsătorie în care tatăl meu, Român sadea, e indicat cu numele de Istvan în loc de Ștefan, iar bunica mea Szolomy. Nenumărați Români continuă cu numele maghiarizate!

Acestea sunt problemele care trebuie semnalate și nu cum te-ai apucat d-ta să scrii despre condamnări dubioase de acum 38 de ani, semnând cu numele de Tr-andafir Filip-escu și prezentându-le cu abilitate, ca să nu spun șiretenie, d-rului P.Dejica, profitând de buna lui credință și creînd răzmeriță în tot exilul românesc (chemându-i pe unii "dogs", câini), care trebuie reunificat și readus la problemele fundamentale românești!

D-lui Dr.Prof.Michael-Titus
Londra-Upminster, 44 Howard Rd.

C.Drăgan

Credem că toate aceste scrisori sunt în măsură să dea cititorilor noștri o imagine completă și exactă asupra situației, dl.Profesor Drăgan fiind complet străin de această problemă. Considerăm deci dosarul închis. Așa stând lucrurile a sosit momentul să satisfacem și dorința d-lui Octavian Vuia de a i se publica scrisoarea. Amânarea publicării ei se justifică numai prin dorința noastră de a face lumină completă.

Redacția E.N.R.

Munich, le 22 août 1977

Monsieur I. Constantin Dragan
Directeur du bulletin «Europa și Neamul Românesc»
Via Larga 9-11, Milano

Monsieur,

A mon retour de vacance j'ai trouvé dans mon courrier un des bulletins que vous m'envoyez avec régularité depuis des années. Cette fois-ci j'ai été désagréablement surpris de constater que dans le numéro de mai 1977 de l'ENR se trouvait un supplément intitulé «Who's who des revenants, Notes sur le calendrier de la Radio Europe Libre», dans lequel ma personne et certains de mes collègues sont accusés d'avoir eu ou ayant encore une activité «fasciste ou néofasciste». Cet article, contenant d'ignobles accusations et calomnies est signé par un certain Trandafir Filipescu, que personne ne connaît au sein de la communauté roumaine en Europe Occidentale et qui se cache ainsi soigneusement sous le couvert d'un pseudonyme.

Chose curieuse, vous avez publié ce supplément plein d'injures en français dans un bulletin rédigé en roumain, comme si les vrais destinataires de cet article devaient être des étrangers et non pas nos compatriotes. Plus tard, effrayé probablement par le contenu de cet article, vous avez ajouté de la part de la rédaction une note en roumain qu'aucun étranger ne peut comprendre. Le fait que dans cette note vous vous désolidarisez vous même du contenu de cet infame article, n'enlève guère votre part de responsabilité, car vous auriez pu l'interdire si vous n'étiez pas d'accord avec le contenu, ou bien empêcher sa diffusion.

Mais venons aux faits et au démantèlement des fausses allégations dirigées contre certaines personnes qui travaillent à la section roumaine de la Radio Europe libre, institution que vous avez visitée vous même il y a plusieurs années, quand vous avez pu apprécier l'objectivité avec laquelle nous informons les auditeurs de notre pays.

Comme je me trouve en tête de la liste incriminée par votre bulletin et bien que vous me connaissez et aviez pu apprécier l'activité constructive que j'ai déployé pendant les années de notre exil, je me permet de vous rappeler quelques faits seulement pour que les lecteurs de votre bulletin en prennent aussi connaissance et afin que le «Who's who» soit honorablement rectifié.

Je ne suis pas arrivé en France vers 1940 comme vous l'affirmiez, mais bien en 1937 comme membre de l'**Ecole Roumaine en France** qui fonctionnait sous le patronage de la Sorbonne et était dirigée par notre grand savant, le Professeur Nicolas Iorga. De même, je suis revenu en France en 1946, non pour m'adonner à des « activités néofascistes », comme prétend votre bulletin, mais parce que on m'avait offert la chance de travailler comme attaché de recherches au **Centre National de la Recherche Scientifique**, sur la recommandation de Jean Wahl, Professeur à la Sorbonne. Je venais d'Allemagne, où j'avais été nommé **lecteur pour la langue et la littérature roumaine** à l'Université de Fribourg, par le Ministère de l'Education Nationale de Roumanie à la recommandation du grand romaniste allemand, le Professeur Hugo Friederich. Puis-je vous rappeler qu'à la fin de mon activité universitaire en Allemagne le Gouvernement militaire français de Fribourg a certifié que « **Il a toujours eu une attitude antinaziste et profrançaise. Il fut un des rares étrangers originaires de l'Europe de l'Est à refuser de travailler aux travaux de retranchement**

ordonnés par le Parti en septembre 1944. Deux ordres d'arrestations furent dirigés contre lui.» Deux ordres d'arrestations, dont l'un provenait des autorités nazies allemandes et l'autre, hélas, du gouvernement que Horia Sima venait de constituer à Vienne. Mais passons sur ces tristes événements que je n'aurais pas évoqués, sans les accusations que vient de faire contre moi dans votre bulletin un individu obscur qui a débité des ignominies et qui se permet de qualifier mes activités culturelles comme « néofascistes ».

Voulez-vous prétendre que mes activités scientifiques au sein du **Centre National de la Recherche Scientifique** appartiennent à cette catégorie? Et bien, relisez mon ouvrage dédié aux présocratiques et qui s'intitule « **Remontée aux sources de la pensée occidentale** », Paris, 1961. Ou bien considérez-vous mon activité comme membre fondateur et premier Secrétaire Général au « **Centre Roumain de Recherches de Paris** », établissement d'Enseignement Supérieur, déclaré à l'Académie de Paris, où j'ai travaillé avec toute une pléiade d'intellectuels roumains et français; dont beaucoup jouissent aujourd'hui d'une renommée internationale, comme une activité du même genre. d'après votre vocabulaire: « néofasciste »? Puis-je vous rappeler également que vous même, au nom de la Fondation européenne, qui porte votre nom, étiez, pendant le temps où vous apparteniez encore à notre exil, fortement intéressé de relancer l'institution que j'avais fondée, lorsqu'elle a dû cesser son activité à cause des difficultés financières. Ou bien encore vous considérez que mon activité oecuménique qui s'est déployée autour de **l'Eglise Orthodoxe Roumaine en France** puisse mériter le nom de «néofasciste»? Entendons nous bien, la lutte que j'ai menée avec bien d'autres corréligionnaires pour l'indépendance de notre Eglise à l'étranger a été appréciée en ce temps par l'Archevêché de Paris et d'autres autorités ecclésiastiques, car elle n'a pas eu d'autre but que d'éliminer toute ingérence politique dans les affaires de l'Eglise. Aujourd'hui j'ai la satisfaction de voir que toute la communauté orthodoxe roumaine de France s'est rallié à cette lutte et soutient entièrement son Supérieur, indifféremment des convictions politiques contre les tentatives des autorités communistes de Roumanie de mettre la main sur cette Eglise sans tenir compte de la volonté de la communauté.

Mais venons aussi à ma seule option politique en France, car en Roumanie je n'ai pas eu d'activités sur ce plan, c'est-à-dire l'activité que j'ai déployée dans la Section roumaine du **Centre européen des Fédéralistes (AEF)**, que dirigeait à cette époque André Voisine, fondateur et président du Mouvement fédéraliste français. Puis-je vous rappeler aussi que nous nous sommes souvent rencontrés aux Congrès européens fédéralistes, où nous avons échangé des idées, et pour cette raison je m'étonne aussi que tant d'énormités ont pu être publiés sur moi et d'autres dans votre bulletin.

Beaucoup de monde s'étonne et se demande comment se fait-il que l'auteur de cet article a oublié de mentionner votre nom parmi les membres des cercles néofascistes roumains à l'étranger, dont parle votre bulletin. A-t-il peut-être perdu de vue votre activité politique d'antan à Rome et votre fameuse thèse de doctorat dédiée à la doctrine économique de votre ancienne idole, et qui par sa réédition pourrait inspirer votre actuel grand ami de Bucarest quant à la façon de créer l'homme nouveau auquel il aspire? N'est-il pas surprenant de constater que cet article s'insère dans la campagne que mène la propagande communiste contre tout Roumain résidant à l'étranger qui démasque le vrai caractère du régime installé dans notre pays en le qualifiant d'ores et déjà comme fasciste ou néofasciste. L'épithète de «démocrate» et d'antifasciste étant réservé seulement à ceux qui collaborent intensément avec le régime.

Je ne voudrais pas finir cette lettre sans y ajouter quelques mots sur les

autres personnes mentionnées dans ce supplément comme employés ou bien collaborateurs externes de la Radio Europe libre, que récemment N.Ceaușescu vient de qualifier, dans un interview accordé à l'hebdomadaire «Observer» comme «agence fasciste», exactement dans le même sens que votre bulletin. Des deux employés cités en même temps que moi-même dans votre bulletin, dont l'un est déjà à la retraite, aucun d'eux n'a été ou est membre d'une organisation fasciste. Les noms mentionnés comme correspondants de notre Radio n'ont pas pu être trouvés dans nos registres. Quant aux prêtres qui collaborent par leur sermons à la Messe que nous transmettons chaque dimanche, parce que les stations de radio de notre pays ne le font pas, ils ne font que propager la parole du Christ, qu'on essaie de juguler en Roumanie. En ce qui concerne deux de nos éminents collaborateurs Monica Lovinescu et Virgil Ierunca, leurs activités culturelles sont hautement appréciées en France, et c'est une injure de dire comme le fait votre bulletin, que «l'activité essentielle de ce couple, vers le crépuscule de leur vie active, est surtout celle de racoler pour Europe libre et les activités fascistes en Occident, des Roumains venant directement de Roumanie.»

Mais ce que je trouve encore plus ignoble dans votre supplément c'est l'attaque dirigée contre l'écrivain Paul Goma, qualifié comme «le dissident fabriqué par l'Europe libre et par le groupement de la Garda de Fier de Paris», l'écrivain et le citoyen qui a eu le courage d'élever sa voix pour la défense des droits de l'homme en Roumanie. J'aurais attendu bien au contraire que votre bulletin, qui prétend être le porte-parole du «Mouvement roumain pour l'Europe unie», prenne la défense de ce militant pour les libertés humaines en Roumanie, libertés bafouées par l'actuel régime. Mais hélas vous publiez un article qui remplit de honte non seulement son auteur, mais aussi celui qui le diffuse. Quant à nous, soyez rassuré, Monsieur, nous tous qui travaillons à la Radio Europe libre, partageons les idéaux démocratiques occidentaux, et, en ce qui me concerne, je ne cesserai de militer publiquement pour la défense des droits de l'homme partout où il est nécessaire.

Je vous demande finalement conformément à la loi sur la presse en vigueur en Italie et conformément aux usages internationaux en matière de presse, de publier cette lettre ouverte comme supplément à votre prochain bulletin dans le même nombre d'exemplaires et l'adresser au même nombre de lecteurs. J'espère en recevoir aussi un exemplaire. En même temps, je vous prie, Monsieur le Directeur, de faire cesser dorénavant l'envoi de vos bulletins à mon adresse.

Tout en regrettant de mettre fin ainsi à nos relations, je vous prie, Monsieur, de bien vouloir accepter mes adieux.

OCTAVIAN VUIA